

JEROEN GULIKER

**NIET
VOOR TERE
ZIELTJES**

DE CRIME COMPAGNIE

Jeroen Guliker

Niet voor tere zieltjes

© 2017 Jeroen Guliker

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%,

www.studio100procent.nl

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Getty Images/ David Emmite

Meer informatie over De Crime Compagnie op

www.crimecompagnie.nl

Inhoud

Zaterdagroutine	7
Viezerik	13
Gambia	21
Rariteitenkabinet	27
Elfstedentocht	32
Dedain	36
Flitsend	45
Martelgang	48
Schoonheidsfoutjes	55
Helmgat	62
Ranzig	69
180	74

Braak	79
Mayrhofen	84
Koorts	88
Miles	93
Pasen	98
Metro	103
Cougars	107
Frauentausch	112
Naarling	119
Hoera!	126
Stasi	130
Milafko	133
Rillingen	140
Decemberspook	146
Buitenspel	150
Sterretjes	156
Lekker	160
Platgewalst	165
Slappe	170
Eng	177
Later	182
Alaaf!	186
Taaliban	194
Vorbij	200
Milf	203
Bovenkamer	207
Hohoho	211
Kleurloos	215

Zaterdagroutine

Ik sta al zestien jaar lang iedere zaterdag langs de lijn om de sportieve verrichtingen van mijn kinderen te volgen. Het maakt me niet uit hoe hard het regent, waait of sneeuwt, ik ben er altijd. Of ze nu thuis spelen of ergens op een afgelegen knollenveld in Sint Herejezusveen, ik sla geen wedstrijd over. De voetbalzaterdag is inmiddels een traditie die ik koester. Ik wil er eigenlijk niet aan denken, maar de dag waarop mijn jongens hun kicksen aan de wilgen hangen, is de dag waarop ik samen met mijn vrije zaterdagen in een kilometers diep zwart gat val. Ik heb het ieder jaar al moeilijk genoeg als die ellendige zomerstop aanbreekt en ik

tien weekenden lang met heel mijn ziel en zaterdagen de uren aftel tot het half augustus is en het nieuwe voetbalseizoen van start gaat.

Vandaag is de vijfde voetballoze zaterdag op rij en dus ben ik niet op mijn best. Bij gebrek aan een zinvolle zaterdagbesteding heb ik me laten overhalen om mee te gaan naar Zaandam, op bezoek bij Rob en Anita (maar ze hadden net zo goed Henk en Ingrid kunnen heten), een stel veertigers dat hard op weg is naar de vijftig.

Anita is een oud buurmeisje van mijn vriendin, met de nadruk op 'oud', en laat dat 'je' in 'buurmeisje' maar weg, want het vervallen gebouw is bijna twee meter hoog. 'De buurvrouw' past eigenlijk beter bij haar, en bij mij (yep, die laatste is alleen voor de échte kenners). Door verhuizingen en andere uitdagingen van het leven zijn mijn vriendin en de buurvrouw elkaar twintig jaar geleden uit het oog verloren, maar dankzij Facebook hebben ze sinds een paar weken weer contact en dus ben ik de lul, want om dit heugelijke feit te vieren zijn we door Rob en Anita uitgenodigd voor een barbecue-feestje in de achtertuin van hun Leen Bakker-woning.

Ik zit op de steigerhouten loungebank, neem een slok van mijn biertje en scan aandachtig mijn omgeving. De tuin is zo opgesmukt dat ik me afvraag of ik niet per ongeluk in de showroom van een tuincentrum ben beland. In het midden van de tuin pronkt een kunststof vijvertje met een kitscherige fontein en overal waar ik kijk zie ik metalen vlinders, rieten harten met linten, windlichten en andere Xenos-rotzooi. Ik tel wel tien

felgekleurde bijzettafeltjes met bijbehorende plantenbakken en aan iedere schutting hangen spiegels, plastic schilderijen en andere semihippe prullaria. Ik ken Rob en Anita niet, maar ik vermoed dat een van de twee aan alzheimer lijdt want op de poortdeur staat in grote houten letters het woord door gespeld en aan de schuur hangt een bordje met de tekst schuur. Als ik vanaf de rand van de vijver word aangestaard door een boos kijkende tuinboeddha vraag ik me weemoedig af wat er toch in godsnaam is gebeurd met al die goedlachse tuinkabouters van weleer. Nee, deze chaos heeft niets met de showroom van een tuincentrum te maken, maar alles met de opslagplaats van Malle Pietje.

‘Dit zijn mooie stukjes rundvlees,’ zegt Rob. Hij staat met gespreide benen en een ernstig gezicht achter zijn Weber onder een partytent van Blokker. Barbecueën is voor Rob duidelijk een zaak van leven of dood. ‘Allemaal precies anderhalve centimeter dik, mooie randjes vet, vier perfecte entrecotes, al zeg ik het zelf.’

‘Hoor hem dan, hij gooit een paar lappen vlees op dat ding en denkt ineens dat-ie kan koken,’ zegt Anita hoofdschuddend. ‘Sloof je toch niet zo uit, je laat water nog aanbranden.’

‘Klopt, maar ik kan wél barbecueën. Seks en barbecueën, de twee ware passies van de echte man.’

‘Ja, net als vreten, schijten, zuipen en op de bank in slaap vallen,’ vult Anita aan.

‘Ik zal voor jou zo een paar zure pruimen op het vuur gooien,’ antwoordt Rob. Het gaat lekker tussen die twee, maar ik kan mijn glimlach niet verbergen. Het

gekibbel gaat nog zeker een minuut of twee door, waarna de barbecuekoning vol trots meldt dat hij het vlees officieel heeft goedgekeurd en dat we onze borden kunnen bijhouden. Misschien komt het doordat ik altijd trek krijg als ik de geur van een barbecue ruik, maar de entrecote is verrukkelijk.

‘En?’ vraagt Rob. Ik heb mijn mond vol, dus ik knik en steek mijn duim op. Rob is zichtbaar tevreden met mijn reactie. Hij lacht en neemt een slok van zijn bier terwijl hij met zijn pook het vuur opstookt en in besloten kring de gamba’s cremeert.

Anita zal wel gelijk hebben, maar Rob heeft niet gelogen, want hij kan echt goed barbecueën. De shaslicks met paprika en uien, zijn malse T-bonesteak en de pittige karbonaadjes, ze zijn allemaal even lekker. Net als ik hem wil complimenteren met zijn kookkunsten, produceert de Weber een blauwe deken van rook die razendsnel op ons neerdaalt en me laat hoesten als een gepensioneerde mijnwerker. De rookontwikkeling wordt steeds heviger en even lijkt het of er een Boeing 747 is neergestort in de achtertuin.

‘Geen paniek, niks aan de hand, gewoon een paar onwillige hamlappen,’ roept Rob geruststellend. Hij prikt met een grote barbecuevork het zwartgeblakerde vlees van het vuur en gooit het in een vuilniszak.

‘Neem dan ook gewoon een gasbarbecue, dan heb je veel minder rook- en stankoverlast,’ zegt Anita geïrriteerd terwijl ze haar betraande ogen droog veegt en ik de rook om haar hoofd zie verdwijnen.

‘Niet vloeken in de kerk, hè, schatje. Echte mannen

barbecueën op échte houtskool. Gasbarbecues zijn voor homo's,' zegt Rob stellig, waarna mijn vriendin me grinnikend aankijkt. Shit, volgens Rob ben ik dus homo. Ik besluit zijn houtskoolfetisj te laten voor wat die is en vraag of er nog bier is.

'Bier! Anita! Nu!' beveelt Rob provocerend. Anita blijft gewoon zitten en toont haar man zonder op of om te kijken haar middelvinger terwijl ze onverstoorbaar met mijn vriendin verder keuvelt over vroeger. Die heeft vaker met dit bijltje gehakt, zo veel is zeker.

'Koelkast?' vraag ik terwijl ik Rob aankijk en naar de keukendeur wijs.

'Onderste plank, die zijn het koudst. Heb je nog een plaats voor een hamburger?'

'Nee dank je, ik ben oké.'

'Een worstje dan misschien?'

'Nee, echt niet. Ik zit helemaal vol. Misschien willen de dames nog iets.'

'Ik niet, het was heel lekker, maar ik zit ook vol,' zegt mijn vriendin.

'Aan Anita hoeven we het niet te vragen, want die heeft al heel lang geen zin meer in worst,' zegt Rob.

Way too much information. Ik zie Anita naar haar man kijken en als blikken konden doden lag hij nu op apegapen op zijn barbecue. Gezellig hier. Die Rob is naast een enorme hork ook een ontzettend klein mannetje. Hij is minstens anderhalve kop kleiner dan zijn vrouw, dus ik vrees dat ze hem een flink pak slaag gaat geven als we straks weg zijn. Wat is dat met die twee? Misschien zijn al die botte opmerkingen een vorm van

compensatie voor zijn lengte, maar waarschijnlijk is het gewoon de schuld van de barbecue, die brengt immers de man in Rob naar boven.

Ik loop richting de keuken en hoor hard gefluit. Als ik omkijk zie ik Rob een leeg flesje bier omhooghouden. 'Doe mij er ook nog maar een,' schreeuwt hij. Ik stap de keuken in en open de koelkast. Als de deur van de koelkast het zicht naar de tuin blokkeert, wrijf ik in mijn ogen en laat mijn hoofd tegen de rand van de bovenste koelkastplank rusten. Wat een dag. Ik heb een koolmonoxidevergiftigingsaanval overleefd, ik heb een uur lang met plaatsvervangende schaamte het echtelijk cynisme van twee volslagen onbekenden moeten aanhoren, ik heb me onbeschoft volgevreten en mijn maag vertelt me inmiddels dat ik morgen aan de spuitpoep ben. Hier sta ik dan, op mijn vrije zaterdag met mijn hoofd in de koelkast van de barbecuekoning van Zaandam. Ik zucht, kijk op mijn horloge en zie dat het nog lang geen half augustus is.

Viezerik

'*Allahu Akbar*,' de vriendelijke en bescheiden Hassan zegt het zo'n twintig keer per dag. Hij is een trouwe echtgenoot, een liefdevolle vader en de eigenaar van een goedlopende shoarmazaak in Eindhoven. Hij bidt vijfmaal daags richting Mekka, laat geen vrijdaggebed in de lokale moskee aan zich voorbijgaan en wordt alom gerespecteerd binnen de islamitische gemeenschap in zijn woonplaats.

Hassan is een dankbaar mens. Dankbaar dat zijn Schepper hem een prachtig gezin, een goedbelegde boerham en een vreedzaam leven in het aangename Nederland heeft toebedeeld. Hassan telt dagelijks zijn ze-

geningen, want nog maar achttien jaar geleden zag zijn wereld er heel anders uit.

Hij was zwaar getraumatiseerd en volledig berooid toen hij in 1997 de Libische woestijn ontvluchtte, om twee weken later met een gammel bootje de Italiaanse kust te bereiken. De doodseskaders van Khadaffi hadden zijn geboortedorp met de grond gelijk gemaakt. Huizen waren in brand gestoken, de vrouwen verkracht, de meeste mannen afgeslacht. Hassan wist zich verscholen te houden voor het oog van de moordenaars en heeft uiteindelijk als een van de weinigen het bloedbad overleefd. *Insha'Allah*. De Meest Barmhartige heeft hem door de donkerste dagen van zijn leven geloodst en daar zal Hassan Hem eeuwig dankbaar voor blijven.

Hassan heeft dus de grootste horror doorstaan en eigenlijk alles wel meegemaakt – nou ja, bijna alles, want als de deur van zijn shoarmazaak openzwaait, stapt een rossige man in een witte slagersjas naar binnen.

‘Goeie ’s middags, ik ben Rob Geus van het sbs6-programma *De Smaakpolitie* en ik zou graag even een kijkje nemen in uw keuken.’

‘Politie? Hoe bedoelt u, meneer? Warenwet?’

‘Ja, zoiets. Wij zijn van een televisieprogramma en komen even kijken hoe het hier staat met de hygiëne en veiligheid,’ zegt Geus terwijl hij naar zijn camera- en geluidsmensen wijst.

‘Ahhh, televisieprogram. Iesss goed, meneer. Ik heb ook televisie.’

‘Dus u vindt het goed als we even rondkijken? We

zijn met tien minuutjes weer weg, hoor,' zegt Geus geruststellend. Hassan haalt zijn schouders op en gebaart de presentator dat hij mag doorlopen. Geus loopt naar de spoelbak en kijkt om zich heen. 'Waar is het handzeepje?'

'Zeep? Geen zeep, sorry meneer. Daar wasjmiddel, ook goed,' antwoordt Hassan lachend.

'Nee, dat kan natuurlijk niet, hè. Je moet altijd een desinfecterend handzeepje aan de muur hebben hangen. Dat is gewoon een stukje hygiëne, let daar in het vervolg wel effe op, oké?'

'Iesss goed, meneer,' zegt Hassan nederig, waarna hij vriendelijk naar de camera lacht.

Geus draait de kraan open, wast zijn handen en kijkt opnieuw om zich heen. 'Papier? Waar is het papier?'

Hassan reikt Geus een handdoekje aan. 'As-tu-blijf meneer, iesss helemaal schoon.'

'Ja, dat doekje kan wel schoon zijn, maar het is natuurlijk niet fris. Even een puntje van advies, gewoon een keukenrolletje ophangen en in het vervolg de handjes drogen met papier,' zegt Geus op een toon die een normaal mens alleen tegen een kleuter aanslaat.

'Iesss goed, meneer,' herhaalt de nederige shoarma-baas. 'Hassan morgen hele doos papier doekies kopen en handjes netjes afvegen.'

Geus steekt zijn duim de lucht in en stapt op de frituurbakken af. 'Dat ga je niet menen, hè! Man, man, man, hier word ik niet vrolijk van,' zegt hij terwijl hij theatraal zijn hoofd schudt en afkeurend in de camera kijkt. 'Hier, zie je dat, alles vies. Dat frituurvet had er

allang uit gemoeten, joh. Volstrekt kansloos! En die afzuiginstallatie kan natuurlijk helemaal niet, hè. Man, man, man, wat zijn die roosters smerig. Zorg gewoon voor een lekker schoon frituurvetje en een fris afzuiginstallatietje, daar moet je echt effe op letten, hoor.’ De goedaardige Hassan wordt opnieuw in zijn eigen zaak als een kleuter toegesproken, maar hij is veel te bescheiden om er iets van te zeggen.

‘Iesss goed, meneer,’ zegt hij zachtjes. De lach is inmiddels van zijn gezicht verdwenen. ‘Hassan morgen alles schoonmaken, sorry meneer, sorry voor vieze rommel.’

Rossige Rob is inmiddels warmgedraaid en gaat vrolijk verder met schofferen en kleineren. De prullenbak zonder voetpedaal, de vieze kitranden tussen het aanrecht en de muur, de versleten deurrubbertjes van de koeling, de ongelabelde datumloze bakken met voedingsmiddelen, hoekjes, randjes, putjes, werkelijk niets ontsnapt aan het oog van de Rotterdamse smetvreeskoning. Nadat hij de hardwerkende Hassan tien minuten lang onafgebroken op zijn gebreken heeft gewezen, komt hij handenwrijvend naar buiten om de beelden die we zojuist hebben gezien nog eens uitgebreid in woorden te herhalen. Het wachten is op het eindoordeel van de alwetende Geus.

‘Ik zie weleens prullenbakken en ik zie weleens prullenbakken, maar deze, man, man, man, wat word ik hier verdrietig van. Dit is waarschijnlijk de smerigste zaak die we tot nu toe hebben bezocht, maar gelukkig waren we er net op tijd bij. We hebben Hassan een

stukje advies gegeven hoe het beter kan en laten we hopen dat hij het heeft begrepen. U snapt het al, deze zaak krijgt voorlopig geen OK-sticker op het raam. Tot de volgende keer!’ roept Geus met een vrolijk gezicht. Op de achtergrond zien we Hassan in de deuropening van zijn zaak met een beteuterd gezicht naar de camera zwaaien.

‘Dag meneer. Was gezellig. Dank voor alles. Hassan gaat morgen vieze keuken schoonmaken.’

Tja, *who the fuck is* Rob Geus, behalve een exponent van de florerende pulptelevisie? Inderdaad, niemand. Een zielig en vervelend ventje dat zich zonder enig erkend brevet van vermogen schaamteloos heeft verheven tot autoriteit op het gebied van hygiëne en veiligheid. Ik heb hem ooit eens gezien in het programma *Ranking the Stars* en man, man, man, daar werd ik niet vrolijk van. Zijn irritante zelfingenomen kop hielp natuurlijk al niet mee, maar toen hij ook nog eens met geforceerde infantiele grappen en grollen het leukste jongetje van de klas probeerde te zijn, werd hij volkomen terecht door alles en iedereen afgebrand.

Ook in het programma *Red mijn vakantie* met Alberto Stegeman is het Geus gelukt mijn irritatiegrens ruimschoots te overschrijden. Omdat de sbs'ers niet tot de kijkcijferkanonnen van Nederland behoren, is het misschien goed om nog even het format uit te leggen. Stegeman en Geus reizen naar het buitenland om misstanden in hotels en vakantieresorts op te lossen, een nogal goedkope formule, want als er een camera op staat neemt de kans van slagen immers met tweehon-

derd procent toe, maar met een lul als Geus weet je het nooit en dus is succes toch niet altijd verzekerd. Ik herinner me een aflevering waar Geus in het geniep zijn thermometer keihard in het buffet van een Spaanse vreeschuur stak. Natuurlijk werd rossige roodverbrande Rob niet vrolijk van het resultaat en dus riep hij de hotelmanager erbij.

‘Dis I’m not ketting happy from! De hot voed is kolt en de kolt voed is hot,’ riep Geus in een steenkolenengels waar Louis van Gaal nog een puntje aan kan zuigen. *‘Dis voed is toe vies voor wurds, it smells een auwer in the wind, en loek hier, de koekaratsjaas lai ded on de vloer.’* Toen de hotelmanager het verontwaardigde smetvreesgezicht en gemekker van Geus zat was, duwde hij hem vastberaden richting de uitgang.

‘Eej, don’t tutch me, hè?’ krijste Geus.

‘Out, now!’ riep de manager, waarna hij Geus een harde en goedgerichte stoot op zijn schouder gaf.

‘Hee, sinjoor, do normal, man, I kol de policia.’

Oké, ik geef toe, soms kunnen programma’s waarin Rob Geus een hoofdrol speelt behalve bloedirritant ook best vermakelijk zijn. De makers van het vara-programma *RamBam* moeten dezelfde gedachte hebben gehad. Zij kwamen op het geniale idee om Geus eens en voor altijd te ontmaskeren als de op geld beluste, hypocriete en corrupte oplichter die hij is. Naast zijn werk voor *De Smaakpolitie* blijkt Geus er een lucratief privé-handeltje op na te houden. Via zijn website kunnen ondernemers een vrijwillige inspectie aanvragen om de keurmerksticker ‘De Keus van Rob Geus’ op hun raam

te mogen plakken. De sticker kost 2.800 euro, maar voor het tweede jaar betaalt u slechts 1.750 euro. O, of u wel vast even voor minimaal twee jaar wilt aftikken. Belachelijke prijzen dus, maar goed, als ondernemers deze bedragen willen betalen, waarom niet? Tot zover niets aan de hand. De medewerkers van *RamBam* toonden echter aan dat rossige Rob maar wat graag met twee maten meet als hij zijn zakken kan vullen.

In samenwerking met een ondernemer wiens restaurant een paar jaar eerder ten overstaan van de televisiekijkers werd afgekeurd, besloten ze Geus aan een goed doordacht integriteitsonderzoek te onderwerpen. De zaak van de ondernemer werd met behulp van oude televisiebeelden in exact dezelfde ‘deplorabele’ (aldus Geus destijds) staat teruggebracht. Via verborgen camerabeelden zagen we Geus binnenkomen, een praatje met de ondernemer maken en ten slotte een zeer summiere inspectie doen. In tegenstelling tot zijn vorige bezoek repte Geus ineens met geen woord over alle ‘misstanden’ en kwam het restaurant glansrijk door de keuring. Ach ja, viereenhalfduizend euro doet nu eenmaal wonderen.

Geus’ reactie achteraf in de media was veelzeggend. Volgens de verkoper van nepkeurmerken ging het om een foutieve weergave van zaken en een gefrustreerde ondernemer die wraak wilde nemen. Tja, als het arrogante betwetertje zelf op de vingers wordt getikt gaat hij huilen, en daar worden we natuurlijk niet vrolijk van. Alhoewel?

Het gaat trouwens uitstekend met Hassan. Zijn

shoarmazaak loopt beter dan ooit. Hij genoot altijd al het respect van de moslingemeenschap, maar nu hij zelfs *De Smaakpolitie* heeft overleefd, is hij een ware held. Hassan droomt de laatste maanden steeds vaker van een eigen restaurantje in een mooie buitenwijk van Tripoli. Wie weet komen zijn dromen ooit uit. Misschien als de stofwolken van de burgeroorlog in zijn moederland zijn opgetrokken. Wellicht kan die meneer met die witte slagersjas en dat rossige gezicht dan langskomen en voor vijfenveertighonderd euro een mooie sticker op zijn raam plakken. Insha'Allah.

Niet nodig, Hassan. Jij krijgt die sticker gratis, want je bent geen viezerik.

Er is hier maar één échte viezerik.